

Béri Géza

(1933-1979)

A TORNÁC KÖVÉN

Még ki se nyílt, a kapun túljutottam
 hanyatt-homlok, a tornác vak kövéig.
 Vonaglik szám különös fintorokban -
 jól megtanultam az írás ígét,
 ó, itt nekem még időm és jogom van
 fordulni el, keresni újat, régít,
 s bár legyen üldözöm mindig nyomomban,
 egy szó ölében feljutni az égig.

És itt a kőre rogytam, amit nem hiszek.
 Túl csiszolt. Merev. Hűvössége józan.
 Poklos a képzelet - itt kígyó nem sziszeg,
 az ígért fogcsikorgatásom hol van?
 Sírás se hallik. Ennyi könny? Tized-
 részénél többet nyeltem undoromban.
 Tapintom. Lám, a kő mégis rideg.
 A térdemben az ízület megroppan.

Nyirkos közöny, mely átjárja a csontot.
 Idáig hát. - De hogyan? Nem tudom,
 mit tehettem, a vádbeszéd mit mondott,
 elmarasztaltak már félúton.
 Mindegy - mert sorsa lesz a meg nem rontott
 szavaknak, s fényük száll a glóbuszon,
 talán itt más, és más értelmük volt ott,
 a csendülés örök. Arra hivatkozom.

Itt nekem még időm és jogom van
 fordulni el, keresni újat, régít!
 Igen, jogom. S megvédem élve-holtan:
 egy szó ölében feljutni az égig.